

"Afrika, Afrika. . ." Der var den stemmen igjen, hvem var det som ropte? Var det på meg? Og hvor var mamma? "Mamma, mamma!" Ropte jeg. Luften var full av stemmer. Det krydde av folk rundt meg. Barn som gråt, kvinner som gråt, men alle var alene. Høye menn i uniformer. Men hvor var mamma? "Afrika, Afrika. ." Var det som om noen visket inn i øret mitt, jeg snudde meg men så ingen. Alt var så mørkt, jeg var like alene som alle de andre. Jeg ser opp i et ansikt, en hvit mann med uniform og øyner så svarte og mørke som ingenting. Han retter geværet sitt mot meg. Et smell høres i det jeg blir blendet av lys. Jeg bråvåkner!! "hofff.." jeg puster ut. Bare en drøm igjen. Jeg legger hodet mitt ned på puta igjen. Men jeg er svett og alt kjennes klamt og ekkelt ut, uansett hvilken stilling jeg ligger i. Jeg står opp, tusler inn på kjøkkenet, jeg fryser på tærne. Gulvet er kalt. Hopper oppi et bar tøfler som stå pyntlig og pent ved siden av hverandre, som et gammelt ektepar. I blinde løfter jeg fingeren bort til lysbryteren og slår på lyset. Rommet blir fult av klare og fine farger. Jeg tusler bort til springen. "sub, sub." Lyden av tøflene blir hengene i luften en lang stund. Lyden av bilene som suser forbi utenfor ligger i luften. Og i det jeg slår på kranen og fyller opp et vannglass er luften fult av hundrevis av lyder. Jeg drikker opp vannet, og forlater rommet i den tilstanden det var i, mørkt og alene. Rommet mitt ligger i et dyster mørke, luften er helt tom for lukter, men den er full av lyder. Det er ikke noe behagelig sted å være, men ikke vet jeg om noe bedre sted heller. Jeg setter vinduet opp på gløtt, og fyller rommet med enda flere lyder. Jeg tar av meg t- skjorta og bokser og kryper i køys. Naken og alene ligger jeg der med dyna som et varmt og trykt skjold rundt meg. Prøver å sove men blir bare liggende og tenke.

Klokken 7 ringer vekkerklokken min. Jeg famler etter mobilen og trykker på slumr. Det å stå opp om morgningen er ikke akkurat min sterkeste side. Hadde jeg i hvertfall hatt noe å glede meg til hadde det vært lettere, tenker jeg før jeg faller i søvn igjen. Ni minutter senere ringer alarmen igjen. Jeg finner mobilen og denne gang trykker jeg på 'slå av'. Setter meg opp i sengen, prøver å våkne, men øynene mine vill ikke opp. Uten å ha prøvd så hardt gir jeg opp og legger hode ned på puten og sovner.

Jeg våkner, uten en anelse om hvor lenge siden jeg skulle stått opp, det er som om tiden skulle stanset her inne. Utenfor vinduet mitt suser bilene normalt forbi. Livet går videre. Sollyset lyser inn på skrått sånn at den ene siden av rommet blir liggende i mørke. Jeg subber meg bort til kjøkkenet, jeg skulle likt å ha en ortenlig frokost med egg og bacon. Jeg lokker opp kjøleskapet, det ser ganske stusselig ut. Litt melk, halv råtne grønnsaker, noen oster, og litt pålegg. Jeg burde vært i butikken, men orker ikke. Jeg tar ut en skummet melk. Finner frem en bolle og litt frokostblanding.

Jeg tar med meg frokosten min inn i stua, samme "sub, sub" lyd hele veien inn til stua. Jeg dumper ned i sofaen, streker meg til fjernkontrollen. Rommet blir fult med enormt mange lyder i det jeg slår på tv-en, men jeg venner meg fort til det, akkurat slik jeg pleier. Det er ikke mye som går på tv så tidlig på dagen, og jeg blir bare sittende og bytte kanal fram og tilbake. Bestemmer meg til slutt for å gjøre noe mer fornuftig. Slår av tv-en og tar frem et papir. Det er ikke blankt, det er fullt av ord:

Jeg David Thompson søker jobb hos dere som lege. Adoptert fra Somalia. 26 år gammel, født: 25.8.1979. 6 års utdannelse ved universitetet i Oslo. . .

Flere ganger hare jeg sendt inn søknaden og blitt kalt inn til intervju bare 1 gang, ikke fått en eneste jobb. Og ikke vet jeg hva mer jeg kan endre på søknaden for at den skal bli bedre. Jeg vil ikke innrømme det, men har det noe med at jeg er svart? Jeg reiser meg, og subber bort til gangen. Stiller meg opp foran speilet, øynene mine er mørke som to tiger øyne, men triste

og matte som en løve som har mistet sine løveunger. "David Thompson!" Jeg sier navnet mitt høyt og tydelig, både på engelsk og norsk, mens jeg ser på det uskjente meg som er avspeilet i speilet. Det høres mer ut som jeg er Amerikaner. Hadde det vært noen forskjell, vis jeg kunne skrevet på søknaden at jeg var fra USA? Hva vis jeg var hvit? Hadde jeg fått jobben da? Alt for mange spørsmål, bra Adi kom stormene inne døra frø jeg gikk meg vill i meg selv. "Wuz up?" Hva det første han sa. "Har du hørt om privat liv elle?" Svarte jeg frekt. "Du burde være glad du har egent leilighet, jeg som bor hos morra mi ennå får ikke noe privatliv i det hele tatt, så du får verse god å dele!" Sa han på en måte som alltid fikk meg til å føle synd på han, men bare jeg rister på hode og går tilbake til stua. Adi sparker av seg skoene og slenger fra seg jakke. Jeg kan høre lydene av føttene hans som møter gulvet. Han er på vei mot kjøkkenet. Jeg slår på tv-en igjen, bare OL på alle kanaler. Jeg hører at Adi åpner kjøleskapet, han mumler noe for seg selv. Noe om at det er tomt, at jeg sikker ikke har vært på butikken på måneder, og ett eller annet om faste. Jeg velger å ikke høre på ordene hans bare lar de gå igjennom hodet og så ut igjen. Det slurrer i skap dører en lang stund, før han kommer ut igjen med en boks med peanøttsmør. Han gafler det i seg som om han ikke skulle spist på flere dager. Jeg ser opp på han med et skeptisk blikk. "Det er godt, vil du ha?" Jeg kaster enda et blikk på han og så snur jeg meg mot tv-en igjen. "Har de ikke ringt?" Spør Adi og ser på meg med medkjærlighet.. Jeg rister på hode. Stemningen er skarp, jeg vil ikke snakke om det, men Adi går rett på sak. "Jeg veit, jeg veit, rasisme er helt jævlig." "Ja og hvordan vet du at det er det, og ikke bare tilfeldig?" Sier jeg hardt, som om det var hans skyld. Jeg forvirrer meg selv, ble vi ikke enig om at det var de som var de slemme. Hvem er de? Eller var det bare meg som ikke var kompetent nok? "David hør, du har syv år universitet utdanninge.." "Seks år." Avbrøt jeg. "Same shit." Du har seks års universitet utdanninge, og gikk ut som en av de beste elevene i klassen. Du er god med mennesker, og spesielt god med barn. Er alltid rolig, hyggelig, blid og glad. Hvilken bedre lege kan de finne da? Eller kompetent en eller hva slags fint og avansert ord du bruker.." "kompetent." Retter jeg. Adi ventet på noe mer. På en måte var jeg enig med han, men nei kanskje ikke. Jeg måtte tenke. Måtte høre etter en lyd som kunne berolige meg. Jeg fant den. Den gikk ut og inn. Tenker ikke koffert, tenker på pusten til Adi. Det var så behagelig å høre, som han fortalt meg at han var der for meg og at han ville gi meg den tiden jeg trengte. Så bare kom det, tåren strømmet på. Jeg klarte ikke holde de tilbake. "Jeg har bodd her så lenge jeg kan huske.." Gråt jeg, jeg dreit i om Adi lo av meg, jeg måtte få det ut og fortsatte å snakke og gråte på engang. Som en liten og trist unge. "Jeg veit ikke om et annet hjem en dette. Men det er ikke alltid jeg føler meg velkommen." Adi satte seg ved sidene av meg. Han satt der for å gjøre noe jeg pleide. Å lytte. "Jeg var og surfet litt på nettet forleden dag, noe jeg gjør når jeg kjeder meg, noe jeg gjør ganske ofte for tiden. Det å være arbeidsløs er ikke akkurat gøy! Det å spankulere rundt i leiligheten sin alene dagen lang er trist! Det å være ute søndags kveld uten å bekymre seg for morgendagens bakrus blir ikke det samma.. Det jeg skulle frem til var at jeg kom over en side på nettet. Vigrid.no, en nasjonal organisasjon som baserer sin ideologi på nordiske myter og sagn. Ser på Adolf Hitler som en frelser og mener at aller andre folkeslag/ raser enn den ariske har skyld i all uro og problemer verden over.. Da lurer jeg. Er jeg skyldig? Har jeg gjort noe galt? Du vet hvordan det er Adi, du har opplevd det, men hvorfor?!

Adi ble en god stund og vi satt lenge å diskuterte. Jeg var litt flau over den gråtingen, men Adi sa han var stolt over meg. Menn gråt ikke de, og så pekte han på meg og lo seg i hjel mens han kalte meg en kvinne. Jeg vet han bare tuller, han er en venn og en god en også. Jeg fikk en telefon i dag. Kalt inn til intervju i morgen, men jeg gruer meg. Det knyter seg i

magen. Men nå trenger jeg en blund på øye. Reiser meg og går bort og lokker vinduet, og stenger ut noen lyder, så kryper jeg i køys og sovner fort.

"Afrika, Afrika. . ." Det er kvinne stemme som roper, men på hvem? Jeg snur meg rundt, men ser ingen. Alle løper rundt om kring som gale, skriker og gråter, men ingen jeg kjenner. Flere skudd blir avfyrt, snur meg rundt, ser ikke hvor de kommer fra. Alt er så mørkt og grått. Så ser jeg henne. "Mamma." Roper jeg "Afrika, Afrika." Gråter kvinnen. Jeg løper møt henne, men før jeg vet ordet av det forsvinner hun i folkemengden. Noen griper meg i armen, jeg snur meg og ser opp i to tomme øyne. Mannen har på seg uniform og er hvit i ansiktet, dette er mannen mamma fortalte meg om, detter er djevelen. Jeg har sett døden i øynene, hvilken større frykt kan føles? Jeg hyler og skriker. Sparkes, sparkes igjen sparkes hardere. Hiver meg fra side til side. Utmattelsen slår over meg som et slag. Da ser jeg alle de andre barna rundt meg, alle menneskene. Vi står alle i en kø. Det står en djevel over hver person. Han passer på, vokter over sitt bytte. Noen gråter, noen skriker, noen slåss andre ber. Jeg ser hvorfor, men vet ikke hva som skjer. Kø flytter på seg, vi kommer nærmere. Til slutten av denne køen vill vi ikke. Skrikene blir høyere. Køen flytter på seg. Smerten ligger i luften. Køen flytter på seg, vi er snart fremme. Jeg prøver å se hva som skjer. To stenger med et tegn nederst, jeg kjente til deg tegnet, det ble aldri snakket om, men et sted hadde jeg sett det før. De to stengene ble lagt oppi et bål. En man tok de ut så. . . Køen flytter på seg, jeg blir dratt videre. Ett skrik høres, så høy, så grusomt, så hjerteskjærnede at det blir til et ekko. Prøver å se. De to stengene blir lagt tilbake på bålet. Køen flytter på seg. Et skrik til. Så skjønner jeg det, på hånden til et av barna som har vert i køen. Der er merket, der er tegnet. Djevelens bokstaver på at han er ikke er noe verdt, svidd inn i hånden hans. Køen beveger seg, jeg føler meg svimmel, blir dratt med videre, er kvalm, jeg har nådd slutten av køen. En mann løfter stengene ut av bålet, alt svartner for meg. Brå våkner, svimmel og kval. Jeg løfter hånden min opp foran meg. Var det meg i drømmen? Har jeg vert der? Sakte snur jeg hånden, man ser det nesten ikke hvis man ikke ser nærme etter, men da ser man det. Djevels bokstaver.

Akkurat nå er jeg svimmel, kval, usikker, forvirret, trøtt, mett, våken, alt går rundt opp i hodet mitt. Legger meg ned puster, dypt inn. . . og så ut. . . Jeg prøver å lytte, for å finne en lyd som kunne berolige meg, men de lydene som beroliget meg før, gjorde meg stresset nå. Lyden av bilder som suste forbi er som en evig plage, å som jeg skulle ønske jeg hadde studert langt borti Lillehammer akkurat nå. Jeg trekker pusten dypt inn.. og så ut. . . Jeg lytter etter pusten min, men kan ikke høre den. Jeg stenger alle lyder ute for å finne akkurat denne ene lyden. Lyden av luften som går inn i kroppen min og ut igjen. Jeg hørte den så vidt. Det er som en evig melodi. Og før jeg viste ord av det lå jeg i dyp søvn.

Karl Johans gate, så mange minner, mange gode. Skritt for skritt tokk jeg, og beveget meg gjennom gaten. Prøvde å tenke på noe annet enn dette jobbintervjuet. Hvorfor tokk jeg ikke trikken? Jeg var sliten alt, men snart i slutten av gaten nå. Kom jobben til å bli min denne gangen? Her ute er alt så annerledes, så mange lyder. Lyden av føttene mine som traff bakken, en helt ubeskrivelig lyd satt sammen av titalls vis menneske stemmer og så mange andre lyder jeg ikke kan sette ord på. Gaten var full av folk, nesten så mange at det var ubehagelig å gå her. Hele veien har jeg gått i mine egne tanker og krasjet med de fleste som har passert. Jeg føler meg sliten. Ser ned på klokken, jeg har god tid i vertfall. Svarte og vite streker under bena mine, lyden av noen som tutet og vinig i bremsene. Jeg skulle til å hoppe tilbake på fortauet igjen da jeg så denne lille jenta foran meg. Som om tiden står stille så jeg det lyset håret hennes blafre i vinden, den lille rosa sekken med blomster på som hun hadde på ryggen og frykten i hennes øyne. Uten å tenke slenger jeg meg mot henne og dytter hun til siden.

Bilen treffer meg isteden.

"Afrika, Afrika" Ropte noen. Jeg så meg rundt, så ingen, snublet. Gråten trengte på, men de høye skarpe skuddene fikk meg på andre tanker. Jeg ville reise meg men redselen hadde et overtak på meg, beina ville ikke lystre. Så meg rundt, men alt var så annerledes fra froskeperspektiv. Rundt meg lå det folk nede. Jeg kryper bort til en som så ut som en jeg kjente. Jeg sier navnet hans, men får ikke noe svar. Jeg dytter litt borti han. Det føles vått, ser ned på endene mine, de er fulle av blod. Han er død.

Lyden av skrik, gråt og skudd går over til små snakk.. Sakte men sikkert våkner jeg. Rundt meg står det mennesker. Et kamera blir stappet oppi trynet mitt. Jeg blir redd, skjønner ikke hvor jeg er? Hvem er disse menneskene? Har det skjedd noe? Jeg reiser meg ser meg. Jeg hører et lite lettet sukk fra folkene rundt meg. Jeg vet ikke hva jeg skall gjøre. Skulle jeg ikke på jobb intervju? Jeg begynner å gå. Folke mengden viker unna. Bak meg kan jeg høre sirener i det fjerne, i det jeg går inn i huset der intervjuet skal foregå. Lyden av føttene mine som treffer bakken er annerledes her. Den er hul og dyp. Foran meg er det en dør. Jeg lokker den opp og går videre inn i et rom. Rommet er lyst, og det er ikke særlig med møbler i det. I enden av rommet er den en dør til. Jeg går bort til den, lyden av føttene mine som treffer gulvet er svak nå, ikke så hul og dyp som den var i gangen. Stopper foran døren, skal jeg banke på? Jeg står der bare helt stille og tenker, i det et flashbak slår over meg på en mystisk måte.

"Afrika, Afrika" Roper noen laft. Jeg snur på hodet men ser ingen. Jeg sitter alene i et gjørne. Alene uten noen, alene uten mamma, alene uten noen jeg kjenner. Alle er bort. "Afrika, Afrika." Det var den stemmen igjen. Febrilsk ser jeg meg rundt til alle kanter, men jeg ser ingen. Så kommer det en bil humpende av gårde bortover veien. Jeg blir redd. Alle i bilen er hvite. Har de kommet for å ta meg? Bilen nærmer seg. Har de sett meg?

Jeg kommer til meg selv, men er svimmel og søvning. Tar en stund før jeg husker hva jeg skal, hvor jeg er. Jeg banker på døren og går inn.

I det jeg går ut av rommet, inn i gangen og ut gjennom i fri luft. Føler jeg meg helt tom, blankt som et hvitpapir. Hvis noen hadde spurt meg hvordan intervjuet gikk, så kunne jeg ikke svart, fordi jeg har ingen anelse. Jeg husker ingen ting. Gjorde alt i en slags transe. Jeg føler meg ikke bra heller, føler meg svimmel og kvalm, har mest lyst til å gå hjem og legge meg.

"Afrika, Afrika" Stemmen er nær meg, den er som vinnen. Jeg kan høre den og kjenne dens nærvær, men ikke se den. Det beroliger meg. Jeg er redd. Billen på den humpete grusveien kommer nærmere meg. Den lager en lyd som skjærer igjennom stillheten. Lyden skremmer meg. "Afrika, Afrika" Viser stemmen meg i øret. Jeg lukker øynene. Jeg kan kjenne hennes nærvær, hun er her sammen med meg. Mamma passer på meg. "Mamma" visker jeg ut i luften. "Ja gutten min" Svarer vinden. "Hvor er jeg, hvor er alle sammen, hva skal jeg gjøre nå?" Spør jeg. "Du er langt hjemme fra og alle du kjenner er bort." Er svaret jeg får. Gråten er der, tårene renner. "Men du svarte ikke på det siste. Hva skal jeg gjøre nå?" Gråter jeg. Ikke får jeg noe svar. Jeg blir redd, har hun gått. Nei, jeg kan føle det på meg at hun er meg nær. Som jeg fikk et dytt bakfra reiser jeg meg å går bortover mot grusveien. Nå er løpet skjørt, farer det gjennom hodet mitt. De har sett meg.

Det er Adi som kommer først. Jeg skjønner ikke hva det er, hva han bråker for. Jeg føler meg ikke bra orker ikke å høre. Kvalme, svimmelhet, smerter. Alle lydene som jeg før har hørt så tydelig har blitt til en stor smørje med kaos. Adi sier noe om en jente. Hun kunne død i dag, men hun blir reddet. Jeg smiler, var det hun med det lyset håret og den rosa sekken? Adi prøver å komme igjennom, men jeg langt bort. Noen banker på. Adi åpner. Høye menn

kommer inn, de er svarte de også, men ikke i ansiktet. De spør hva jeg heter. Jeg føler meg kvalm. Adi må svare. De sier noe om en jente. Hun har lyst hår. Adi vet ikke noe han kom akkurat nå. Flere folk kommer inn. De har på seg røde og hvite jakker, og bærer en bære mellom seg. Noe mer husker jeg ikke, for akkurat da føler jeg meg svimmel, kvalm og rar. Så faller jeg om og blir liggende bevisstløs.

"Afrika, Afrika" Stemmen ligger i luften. Den dytter meg videre som en sterk vind. Bilen har sett meg. Den er nærme nå. Jeg stivner. Klarer ikke å røre meg. Bilen stopper. De er kanskje seks stykker, de er uklare, ser ikke ansiktene. Følge er på både kvinner å menn. Aldri sett en hvit kvinne før, men de virker ikke slemme. En mann løfter meg opp. Sier noe på et fremmed språk. En kvinne pakker meg inn i et teppe, og rekker meg en bolle med noe suppe lignende i. Det smakte ikke verste heller. Jeg ser meg tilbake der jeg kom fra. Vinden blåser svakere nå. I et sekund ser jeg for meg mamma og hører hun. "Jeg vil alltid bli i hjertet ditt. Lykke til min Afrika." Han kald bris rusker meg i håret før den forsvinner for alltid.

Jeg våkner. Vet ikke hvor jeg er. Ser min venn Adi. Men husker ikke hva jeg gjør her. Adi setter seg ned ved siden av meg. Han ser glad ut. "Hei" Sier han. Jeg ser rart på han. Smilet rundt munnen hans forsvinner. "Du husker meg vell?" Sier han bekymret. "Hvorfor skulle jeg ikke det Adi?" Sier jeg litt redd fordi jeg ikke skjønner hva jeg gjør her, men for at han skall skjønne at jeg skjønte det han sa la jeg ekstra trykk på navnet hans. Han ser på meg som jeg var helt skrullet, men smilet hans var tilbake. "Du ble overskjør av en bil David." Sier han. Men jeg husker ikke, skjønner ikke hva han prater om. "Du reddet en liten jente fra å dø i dag." Da husket jeg. Jenta med det lyset håret, den rosa sekken og frykten i øynene. "Hallo, hører du etter heller David?" Spør Adi fortvilt. Jeg nikker lett. Vi sier hade og Adi forsvinner ut av rommet og momler ut i luften noe om at når David kommer til seg selv skal han fortelle hvordan det gikk med jobb intervjuet. For det er en god nyhet.